

kakoršne imajo pri gospôdi za otroke. Tak bi me pač ne bil držal, pa tudi veselil ne. Moj voz je bil od lesa in dobro okovan. Zgoraj je imel leseno kripco.

Vozil sem se vedno rad, tako tudi ta dan. Ko pa mi je bilo vendar dovolj, sem se začel norčevati. Vstal sem in napravil, kakor da bi hotel pasti z voza. Varuhinja je prestrašena zakričala. To mi je ugajalo in še večkrat sem ponovil isto šalo. Kmalu pa sem se naveličal tudi tega. Šinilo mi je nekaj drugega v glavo. Skočil sem z voza in rekel pestunji, da naj sede nanj. Dolgo sem ji moral prigovarjati, predno me je ubogala. Tedaj pa sem jo peljal čez dvorišče proti isti strani, kjer je tekel potok. Mislil sem jo postrašiti, da jo bom zavlekel v vodo, in potegnil sem voziček nekoliko hitreje proti potoku. Pestunja je zavpila strahu. To mi je bilo dosti in hotel sem ustaviti voz. Ker pa je bilo k potoku precej navzdol, mi to ni bilo več mogoče. Brcnilo me je daleč v stran. V istem trenutku se je prekucnil voz v potok in se poveznil na pestunjo. Dasi ni bila voda globoka, je bila deklica vendar v nevarnosti. Joj, kako sem kričal na pomoč!

Prihiteli so domači in potegnili mokro dekle in voz na suho — — —

Kar je potem z menoj bilo, mi ni treba praviti. Zastonj sem zatrjeval starišem, da sem hotel pestunjo le za šalo zastrašiti, zastonj sem obljuboval, da ne bom nikdar več — — —

No, kazen sem prav udano prestal. Bolelo me je le to, da so me zvali — hudobneža. Ves dogodek se mi je vtisnil globoko v spomin. Ko bi postal še enkrat otrok, take šale pa bi res ne napravil nikdar več!

Majnikov opomin.

Oj, kak hitro nam minevaš
Ti prekrasni, ljubi maj;
Saj nikamor ne mudi se,
Malo še počakaj vsaj,

Da ogledamo krasoto,
Ki jo trosiš nam okrog;
Saj odevaš s svojim cvetjem
Vso naravo — hrib in log.

„Oj ne morem, oj ne morem,
Meni v večnost se mudi . . .
Vse prekrasno, blagoglasno
Vam na svetu premini.

Tudi tebi se osuje
Rano cvetje, o mladost . . .
Skrbi torej, resno misli
V mladih letih na starost!

Vendar jaz se k vam povrnem,
Dragi, drugo leto spet;
A ne vrne se, ko mine,
Majnik srečnih mladih let!“

L. Strninski.

Vnebohod našega Gospoda Jezusa Kristusa.

